

Voorwoord

Ik heb diverse levenspaden bewandeld, maar geen enkele was zo transformerend als het pad dat zich kort na mijn vijftigste verjaardag voor mij opende. Het heeft geleid tot diepe inzichten, wonderlijke ervaringen en een diepgaand begrip van de betekenis van het leven zelf. Als ik een keuze had gehad, zou ik hier nooit voor getekend hebben. Daarom ben ik dankbaar dat ik geen keuze had, want anders zou dit boek nooit geschreven zijn.

Het was ontzettend moeilijk voor mij om te accepteren dat mijn eens zo gezonde lichaam geen kans op herstel meer bood. De deur naar het leven zoals ik het kende, sloot onherroepelijk, maar ik bleef er tegen duwen. Ik wilde mijn leven terug.

Lieve lezer, wat zou jij doen als je plotseling niets meer kon? Zou je ook koste wat kost willen vasthouden aan wat je had en kende?

Tot mijn vreugde gingen er vensters open en kon ik de uitdaging zien in nieuwe dingen. Ik weet niet of ik mijn spirituele ontwikkeling een reis of een zoektocht moet noemen. Wat ik wel weet, is dat ik me in de verste verte niet had kunnen voorstellen dat ik een unieke weg zou bewandelen en waardevolle inzichten zou opdoen over spirituele groei, vorige levens, tweelingzielen en de betekenis van mijn leven.

Dit boek is meer dan alleen mijn verhaal; het is een uitnodiging om te ontdekken hoe de ziel groeit en evolueert, hoe we verbinding kunnen maken met hogere dimensies van bewustzijn en hoe we de angst voor het sterven kunnen verzachten door te begrijpen dat het leven niet eindigt met de dood. Misschien kan ik je inspireren en helpen om soortgelijke uitdagingen in het leven te begrijpen en te overwinnen. Ik hoop van harte dat je hierdoor je eigen spirituele reis en geloof kan verkennen en versterken.

In mijn ziel laten kijken, is eng. Het niet doen, is een gemiste kans, want dan zal mijn weten niet van waarde kunnen zijn. En dat is nu juist mijn bedoeling.

Mijn spirituele reis begon met chronische rugpijn. Het was een pijnlijke les in het aanvaarden van het onvermijdelijke. Door te reflecteren en mediteren kon ik groeien en vrede vinden in het leven met beperkingen en omgaan met uitdagingen. In de beperking vond ik de verrijking.

Lieve lezer, ik ontmoet je graag weer aan het einde van dit boek.

格

1. Vrouw

Als sterven je raakt, gaat de dood voor je leven. Voor mij is dat zeker waar. Er ging een wereld voor me open toen ik me ging verdiepen in sterven. Het was geen vooropgezet plan, hoewel de dood mij altijd heeft gefascineerd nadat ik op zeer jonge leeftijd voor het eerst ermee geconfronteerd werd. Als kleuter moest ik afscheid nemen van mijn geliefde broertje, mijn speelkameraadje. Hij overleed geheel onverwacht aan de gevolgen van een hersenvliesontsteking. In de vooravond hadden onze ouders ons naar bed gebracht. Met heldere kinderstemmetjes zongen wij: *‘Ik ga slapen ik ben moe. Ik sluit mijn beide oogjes toe. Here houdt ook deze nacht over mij de trouwe wacht. Amen.’*

Toen mijn zus en ik de volgende ochtend wakker werden, was zijn bedje leeg. Hij had hoge koorts gekregen en was gestorven. Ik leerde dat je naar de hemel gaat als je dood gaat. Ik had veel vragen, maar geen antwoorden. Wat was doodgaan? Hoe was het in de hemel? Zou het niet heel erg vol zijn als alle dode mensen daar gingen wonen? Een bevredigend antwoord heb ik ook later in mijn leven niet gekregen, maar ik ben het me wel blijven afvragen. Waarom moet je doodgaan om in de hemel te kunnen wonen?

Als jonge moeder kwam ik elke dag met mijn zontje op weg naar de crèche langs een begraafplaats. Op een dag zagen we een rouwstoet en hij stelde dezelfde vraag die ik bijna twintig jaar daarvoor aan mijn ouders had gesteld. Ik gaf het enige antwoord dat ik toen kon geven: ‘Als je dood bent, ga je naar de hemel.’ Hij bleef even stil en vroeg vervolgens waar de lift was. Op mijn vraag welke lift hij bedoelde, antwoordde hij: ‘De lift om naar de hemel te gaan.’

De vraag van mijn zontje over de lift naar de hemel bracht herinneringen aan mijn eigen jeugd naar boven. Misschien heb ik onbewust altijd wel geweten dat doodgaan niet eng is. Al was ik veel te veel bezig met leven om geïnteresseerd te zijn in de dood. Later zag ik in dromen overleden mensen, maar ze spraken niet tegen me. Mijn moeder leerde me dat ik er niet bang voor hoefde te zijn, maar ze wel altijd naar het licht moest wijzen. De dood is een heftige gebeurtenis waarbij je mensen die je liefhebt ongewild kwijt raakt en daarna moet je weer door met het leven. En dat deed ik.

Totdat mijn lichaam aan de noodrem trok en mijn actieve leven abrupt tot stilstand kwam. Een week lang hebben we gevierd dat ik Sara ging zien. Ik was gezond, fit, vrolijk en verliefd. Vol vertrouwen begon ik aan de nieuwe levensfase als vijftiger. In mijn fulltime baan had ik alle ruimte om mijn kennis en vaardigheden met plezier in te zetten. Ik dacht ook serieus na over een carrière in de uitvaartverzorging en had formulieren voor de opleiding opgevraagd. Mijn werk was belangrijk voor me. Maar niet belangrijker dan mijn kinderen. Kort na mijn verjaardag ging het mis. Ik kreeg intense rugpijn en ik dacht dat het een spitaanval was. Na een week rust zou het wel over zijn. Nu weet ik dat dát het moment was waarop ik me had moeten herinneren wie ik ben. Hoewel mijn situatie verslechterde, herkende ik nog niet de ervaring erin. Werken lukte op een gegeven moment niet meer als gevolg van toenemende fysieke en uiteindelijk invaliderende rugpijn. Van mijn sociale leven was niet veel meer over. Mijn kinderen - pubers die van hun tienertijd genoten - zagen hun sterke zelfstandige moeder veranderen van zorgverlener in zorgvrager waardoor zij mantelzorgers werden. Ik was me er toen niet van bewust dat we allemaal bezig waren een levensles te leren.

Ik leerde relativeren. Ik kon nog maar weinig, maar ik ontdekte in mijn directe omgeving dat mensen die aan het eind van hun levensweg waren gekomen zich veilig voelden bij me. Ze stelden vragen over sterven en de dood waar ik geen antwoord op had, al dachten ze van wel. Daar heb ik me wel

over verbaasd omdat ik de vrouw, die anderen in mij zagen, nog niet had ontmoet. Ik dacht altijd dat ik wist wie ik was en vooral wie ik niet was. Zo zou ik mezelf beslist niet als spiritueel omschrijven. Ongemerkt had het leven me op een ander spoor geplaatst, maar ik was veel te gefocust om vast te houden aan wie ik was, dat ik dat niet in de gaten had. De onvermijdelijke verandering die ik had ondergaan, had ik niet willen zien. Mijn onderbewuste heeft kans gezien om in ontkenning te gaan. Mijn oude ik zou ook geen woorden als 'onderbewuste' gebruiken. Ik ben bijvoorbeeld een paar keer met yoga begonnen, maar ik geloof niet dat ik er gevoel voor had. Kortom: ik had een bepaald beeld van spiritualiteit en ik was tot de conclusie gekomen dat ik niet spiritueel aangelegd was. Dat dacht ik echt, totdat ik op een dag mezelf ontmoette in de ziel van iemand anders.

格

2. Verwarring

Ik wist niet dat ik me zo van mijn a propos kon laten brengen. Ik moet naar een bijeenkomst en hoewel ik op tijd van huis ben vertrokken, kom ik toch te laat. In de lift naar boven knoop ik met de ene hand alvast mijn jas los in de hoop daarmee tijd te winnen. Het scheelt waarschijnlijk niet meer dan een paar seconden die ik weer verlies, omdat ik vergeet de knop omhoog in te drukken. In het spiegelpaneel kijkt een uitgeputte vrouw me aan. *Je kan het*, zeg ik in gedachten en met een diepe zucht stap ik door de geopende liftdeur. Gehaast loop ik de lange gang door. Hang mijn jas scheef aan de kapstok en doe een schietgebedje. Mijn hand rust op de deurklink terwijl ik een hap lucht uitblaas voordat ik de ruimte binnenloop waar de rest van het gezelschap op me wacht.

Ik zie hem onmiddellijk staan, in gesprek met een groepje mensen. Een lange, slanke man in een goed zittend pak, het type man dat een kostuum met zelfvertrouwen draagt. Hij kijkt op als ik naar hen toeloop en draait een kwartslag in mijn richting om zich voor te stellen. Ik steek mijn hand uit en kijk hem strak aan. Zijn warme hand sluit zich om mijn koude vingers. Langer dan noodzakelijk houdt hij mijn hand vast. In mijn binnenste begint het te rommelen. Zijn ogen boren zich in de mijne en hij kijkt ongegeneerd recht in mijn ziel. Het kunnen hooguit een paar seconden zijn geweest, maar het voelt als een eeuwigheid voordat ik me kan losmaken van zijn blik. Mijn hart klopt in mijn keel en ik probeer een brok opkomende emotie weg te slikken. Het valt niet mee. Ik moet mijn aandacht erbij houden en draai me om naar de rest van het gezelschap. Zijn ogen branden op mijn huid, ik voel het. Mijn blik dwaalt af en ik kijk terug. Nu zie ik dat hij groene ogen heeft met bruine vlekjes.

Na afloop van de bijeenkomst blijft hij ook napraten. Opnieuw zoekt zijn blik de mijne en weer kijkt hij dwars door me heen. Ik betwijfel of hij er zich van bewust is dat hij dit doet. Afwezig beantwoord ik een vraag die me wordt gesteld. Hij raakt in gesprek met anderen, maar zijn ogen blijven diep in de mijne verankerd. Terwijl ik flarden opvang van het gesprek, hoor ik iets over een Surinaamse echtgenote, en plotseling voelt het alsof alle lucht uit de ruimte is verdwenen. Geschrokken wend ik me af van zijn doordringende blik, mijn ogen glijden naar zijn ringvinger - geen trouwring. Waarom raakt dit me zo? Heb ik het verkeerd begrepen? Hij probeert niet op een romantische wijze toenadering te zoeken, maar wat is het dan wel? Het contact voelt niet ook ongemakkelijk; integendeel, het lijkt vertrouwd. Na die bijeenkomst blijft hij in mijn hoofd zoemen als een bij op een zoete lekkernij.

Daarna zie ik hem nog een keer en ik voel een aangename verbondenheid, ook al is het contact puur zakelijk. Weken later heb ik een afspraak in het gebouw waar hij werkt. Ik sta in de hal en doe onhandig een poging mijn jas aan te trekken, als ik hem naar me toe zie lopen.

‘Ik help je wel even,’ zegt hij als hij bij me staat.

Omdat ik niet stevig sta, vraag ik of ik even op hem mag leunen. ‘Altijd al,’ zegt hij en doet een stap naar voren.

Een merkwaardige reactie. Mijn adem stukt en mijn hart gaat als een razende tekeer. Met samengeperste lippen tracht ik mijn innerlijke emotie te verbergen. Hij staat zo dichtbij dat hij mijn bonzende hart bijna moet kunnen horen. Terwijl ik mijn rechterhand op zijn schouder leg, houdt hij mijn jas vast zodat ik mijn andere arm erin kan steken. Onze ogen blijven vergrendeld terwijl we deze handeling voor mijn andere arm herhalen. De wereld om ons heen verdwijnt in het niets. Er is alleen nog hij en ik en verder bestaat er niets en niemand meer. Hij pakt de sjaal uit mijn hand en wikkelt

deze om mijn hals om vervolgens mijn jas dicht te knopen met een vanzelfsprekendheid waar ik me niet eens over verwonder. Ik sta toe dat hij dit voor mij doet, met eenzelfde natuurlijkheid. Het is onbegrijpelijk, maar ik voel zo'n diepe liefde voor deze man opkomen dat ik gegeneerd weg kijk. Slechts even, want ik word teruggezogen in zijn blik en kan niet anders dan toegeven aan het verlangen die blik te beantwoorden. In zijn ogen zie ik de liefde die ik voel. *Ik wist het.* Hij is net zo geraakt als ik, maar we spreken het niet uit. De betovering wordt abrupt verbroken en het moment is voorbij als we ons bewust worden van de omgeving. Hij geeft me een hand en glimlacht. Zijn ogen spreken woorden die zijn mond niet zullen verlaten.

Het leven gaat door en ik doe wat ik moet doen zonder mijn gebruikelijke passie. Ik kan de ontmoeting met de man die zich in mijn hart heeft genesteld niet vergeten. Het maakt me onrustig dat hij mijn gedachten zo beheerst. Ik weet op welke afdeling hij werkt, maar er is geen aanleiding om contact te zoeken. Elke dag hoop ik van hem te horen, ik wacht tevergeefs. Op een dag moeten er documenten naar me gebracht worden. Toeval of niet, hij kan ze afgeven. De hele middag bereid ik me voor op de ontmoeting en tegen de tijd dat hij zal komen ben ik volkomen gestresst. Als de bel eindelijk gaat, roep ik mezelf streng tot de orde voordat ik overeind kom. Ik probeer rust uit te stralen terwijl ik het niet voel. Overdreven langzaam loop ik naar de deur om niet de indruk te wekken dat ik zit te wachten. Met mijn hand op de deurklink, adem ik diep in en open de deur. Daar staat hij: de man die al wekenlang onrust in mij veroorzaakt.

'Hallo,' zegt hij vriendelijk terwijl hij me de hand reikt en zijn blik zonder enige aarzeling mijn ziel binnen glijdt. En ik, ik staar en hoop vooral dat hij mijn bonkende hart niet hoort. Geamuseerd vraagt hij of hij binnen mag komen. Ik stap opzij en hij loopt langs me heen de gang door met een vertrouwdheid die me niet kan ontgaan. Midden in de woonkamer, bij de glazen salontafel, blijft hij staan en draait naar me toe. Als ik bij hem sta, steekt hij opnieuw zijn hand uit en ik vouw de mijne eromheen. Onze handen maken fysiek verbinding, mijn ogen zoeken dieper contact. Met tegenzin maak ik me van hem los, en ik nodig hem uit te gaan zitten. De map met documenten die hij voor me heeft meegenomen, legt hij op tafel.

Hij kijkt om zich heen. 'Waar zit jij?' Ik wijs naar mijn zwarte relaxstoel en hij neemt plaats in eenzelfde stoel naast de mijne. Hij gaat zitten en kijkt de kamer rond. Ondertussen haal ik voor hem een glas water en schenk voor mezelf een kop thee in. Vanuit de keuken observeer ik hem. Hij zit half op de stoel: voeten uit elkaar, de knieën naar buiten gedraaid en het bovenlichaam licht naar voren gebogen met de onderarmen op zijn bovenbenen. Zijn vingertoppen zijn losjes in elkaar gehaakt. Ik zie dat zijn blik blijft hangen op foto's die op de kast staan. Mijn hondje is bij hem gaan liggen.

'Hoe gaat het met je?' Het is geen beleefdheidsvraag, ik voel dat hij oprecht geïnteresseerd is. We praten over wat ons zoal bezighoudt en de sfeer is gemoedelijk. Op een gegeven moment schuift hij naar achteren en leunt ontspannen achterover en slaat zijn benen over elkaar. Zijn volle grijzende haardos drukt plat tegen de leuning. In een flits gebeurt er iets met mij en op hetzelfde moment zie ik het ook bij hem gebeuren. Dit tafereel is bekend, en eigen. Het klinkt cliché, maar het voelt alsof we elkaar al ons hele leven kennen, zo openhartig en eerlijk delen we met elkaar. Het is niet een fysieke aantrekkingskracht die me heeft overrompeld. Dit gaat dieper en de vertrouwdheid maakt dat ik volschiet. Emotioneel komt hij te dichtbij en ik voel dat hij het beseft en me - onbewust - vasthoudt in dit spanningsveld.

'Ik denk dat je moet gaan,' zegt mijn mond. *Blijf voor altijd bij me,* zegt mijn hart.

Zijn blik boort zich in de mijne. ‘Ik was al van plan zo te gaan,’ zegt hij, maar maakt geen aanstalten om op te staan.

‘Ik zie dat je schildert,’ gaat hij verder zonder zijn blik van de mijne los te maken. Hij wijst naar een half gemaakt doek op de schildersezels bij het raam.

‘Het ontbreekt me momenteel aan inspiratie,’ antwoord ik, opgelucht dat de spanning is doorbroken. ‘Ik heb andere dingen aan mijn hoofd.’

‘Ga weer schilderen, dat is goed voor je. Maak weer iets moois,’ moedigt hij me aan met een glimlach.

De tijd vliegt voorbij en eerder dan ik zou willen, staat hij wel op. Ik ben alweer vergeten dat ik eerder gezegd heb dat hij moest gaan. De chemie tussen ons is bijna tastbaar. Als ik in zijn ogen kijk en opnieuw liefde zie, weet ik het zeker. Met onverklaarbare zekerheid weet ik dat hij bij mij hoort en mijn man zal worden. Puur gebaseerd op een innerlijk weten, niet door wat hij doet of zegt. Hij gedraagt zich uiterst correct en houdt gepaste afstand, maar er is een band en dat wist hij waarschijnlijk al voordat ik het doorhad. Dit baseer ik op de belangstellende, maar korte mails die volgen. Op mijn verzoek stemt hij in nog eens af te spreken. Ik moet weten waarom hij wilde dat ik hem zag, maar nu toch afstand houdt. Het is vreemd om me zo tot deze man aangetrokken te voelen en het waarom niet te kunnen verklaren. Het maakt me onzeker en kwetsbaar. Ik ben een sterke en onafhankelijke vrouw en nu heeft deze man ongevraagd intrek genomen in mijn hoofd en hart.

Wekenlang is hij vaker wel dan niet in mijn gedachten, tot mijn mobiele telefoon rinkelt terwijl ik bezig ben met het leeghalen van een kast. Het display toont een privégesprek. Mijn hart mist een paar slagen als ik zijn stem hoor. Ik laat het opruimen voor wat het is. Dat hij belt is een verrassing, nog meer omdat hij blijkbaar aan me denkt. Anders zou hij niet bellen.

‘Bel ik gelegen?’ vraagt hij.

‘Ja hoor.’ Ik doe mijn best de blijdschap niet te laten doorklinken. Gelukkig kan hij niet zien dat ik straal als een verliefde puber.

‘Ik wil even horen hoe het met je gaat.’

Mijn hart klopt luid, bijna alsof het met de meest luidruchtige klok wedijvert. ‘We zijn bezig kamers te wisselen en daar vermaak ik me mee,’ zegt ik quasi luchtig.

‘Doe je wel voorzichtig en ga niet lopen sjouwen. Zeg het als ik iets voor je kan doen.’

Uiteraard ga ik dat niet doen, maar ik geniet van zijn bezorgdheid en het aanbod. Op mijn beurt vraag ik hoe het met hem gaat. Het valt me op dat hij tegen me praat alsof ik hem erg goed ken. Ik weet niet meer over hem dan wat hij die ene avond heeft verteld. We praten heel lang en hij is openhartig over een situatie die speelt en waarvan ik merk dat hij het er moeilijk mee heeft. Nu ben ik degene die advies geeft en hij luistert aandachtig.

‘Bel je me als het weer wat rustiger is?’ vraagt hij ruim een uur later.

Dat beloof ik, nadat ik heb gezegd dat ook hij goed op zichzelf moet passen. ‘s Avonds stuur ik een mailtje om te laten weten dat ik het fijn vond dat hij belde. Hij reageert dat het wederzijds was. Opnieuw is hij continu in mijn gedachten. Weken gaan voorbij en af en toe krijg ik een kort mailtje dat hij me niet vergeet. Op een dag stuurt hij een emotionele mail die me diep raakt. Mijn gevoel zegt dat het niet goed met hem gaat en ik bied mijn vriendschap en hulp aan. Hij gaat er niet op in, maar trekt daarna een muur van mist op waar ik niet doorheen kan kijken. Dan blijft het stil. Geen telefoontjes en geen mailtjes meer. Helemaal niets.

Zo verdwijnt hij uiteindelijk naar de achtergrond hoewel ik in mijn hart blijf hopen dat hij weer contact opneemt. Hij doet het niet en ik kan me niet voorstellen dat ik het me verbeeld heb: er is iets tussen ons ... ik weet het zeker.

Geleidelijk aan pak ik mijn leven weer op. Het zijn moeilijke maanden geweest en ik heb ander perspectief nodig. Het is tijd om nieuwe dingen te proberen. In de plaatselijke weekkrant lees ik over een cursus *Werken met kristallen* en mindfulness. Er is voor alles een tijd en ik besluit te gaan leren mediteren. Het gaat me boven verwachting goed af en ik voel me er prettig bij. Steeds meer word ik me bewust van toevalligheden. Bij mijn afscheid heb ik van collega's *Boodschappen van de Engelen* orakelkaarten gekregen. Maanden zijn verstreken en ik heb het pakje kaarten nog altijd niet geopend. Het is eigenlijk vreemd dat ik de engelenkaarten ongeopend heb weggelegd. Blijkbaar was ik er toen nog niet klaar voor en nu dus wel. Zorgvuldig lees ik de gebruiksaanwijzing door en leer hoe ik de kaarten kan gebruiken om antwoorden te krijgen op vragen. Bij elke legging van de kaarten verbaas ik me erover hoezeer de informatie van toepassing is. Het is fascinerend en ik ga op zoek naar informatie over engelen. Ik lees over engelen en over de vijftien bekendste aartsengelen en de betekenis van hun namen, t.w.: Ariël (*Leeuwin van God*), Azraël (*Hij die God helpt*), Chamuël (*Hij die God ziet/God zoekt*), Gabriël (*God is mijn kracht*), Haniël (*Gods glorie*), Jeremiël (*Gods goedheid*), Jophiël (*Schoonheid van God/ Goddelijke schoonheid*), Metatron, Michaël (*Hij die is als God/hij die op God lijkt*), Raguël (*Vriend van God*), Raphaël (*God geneest*), Raziël (*Goddelijke geheimen*), Sandalphon, Uriël (*Licht van God*) en Zadkiël (*Genade van God*).

Van alle aartsengelen is Metatron de jongste. Hij was ooit de profeet Henoch. Sandalphon is zijn tweelingbroer en hij was ooit de profeet Elia. De broers zijn de enige aartsengelen die oorspronkelijk mens waren. Door over ze te lezen, komen ze steeds meer tot leven. Ik lees over tekens van de engelen en heb het idee dat er plotseling overal tekens zijn. Misschien wil ik het zo graag zien dat ik daarom denk dat de engelen zich ook met mij zullen bezighouden. Wie ben ik om op te vallen te midden van miljarden mensen?

格

3. Engelen

Wolkjes rook kringelen door de gaatjes van een koperen wierookhouder en de geur van Nag Champa vult de kamer. Sinds ik mediteer ben ik een grootverbruiker van kaarsen, waxinelichtjes en wierook. In de lotusvormige waxinelichthouder brandt al een kaarsje. De draagbare dvd-speler is binnen handbereik, een usb-stick met meditaties steekt uit aan de zijkant. Ik ga in een serene houding zitten op de rand van mijn bed en druk ik op play.

Zoals ik heb geleerd adem ik drie keer diep in en uit. Ook al ben ik een beginner op dit gebied, het focussen op mijn ademhaling gaat steeds beter. Mindfulness is goed voor me en ik mediteer trouw elke middag op geleide meditaties. Laatst merkte ik al tijdens het mediteren dat mijn schrijfhand op en neer ging. Dit gebeurt nu dagen achtereen, en ik merk nu ook dat ik in de lucht aan het schrijven ben. Eerst zijn het zomaar bewegingen, tot ik beseft dat het letters zijn. Letters die een woord vormen. Mijn hand lijkt me iets te willen vertellen, dus pak ik pen en papier, ga weer zitten en wacht met gesloten ogen af.

Wanneer ik weer in meditatieve staat ben, ervaar ik een aangename warmte om me heen. Er is *iets* in de kamer, maar ik weet niet wat het is. Ik blijf kalm doorademen nadat ik, keurig volgens het boekje, een koord naar de kern van de aarde heb gevisualiseerd. Ik voel me veilig en beschermd, en mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Rustig vraag ik wie er bij me is. Het warme *iets* wordt intenser en het wikkelt zich om mij heen. Het is weldadig en vredig en ik voel een aandrang om me ervoor te openen. De warmte trekt door mijn poriën naar binnen. Mijn hoofd maakt wat slingerbewegingen, alsof er iets via mijn kruin mijn lichaam binnen glijdt. Misschien is het niet zo, maar het voelt zo. Onwillekeurig houd ik mijn adem in. Dan hoor ik duidelijk een stem: een warme, welluidende stem met een aangename klank.

Een dag later ben ik beter voorbereid en klaar voor wat misschien gaat gebeuren tijdens het mediteren. Adem in, adem vasthouden, en adem uit. Gedachteloos herhaal ik dit een paar keer. Met mijn ogen dicht, reik ik naar het notitieboek en leg het op mijn schoot. Mijn hand met de pen ligt losjes op de blanco pagina. In mijn hoofd hoor ik de stem terwijl mijn hand beweegt. Ik ben verrassend kalm en ontvankelijk voor wat er komen gaat. Maar ik ben absoluut niet voorbereid op wat er komt.

‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik ben een engel, en ik ben altijd bij je geweest.’

Ik schrik en mijn mond valt een beetje open. Wat is dit? Ik ben te nuchter om te geloven dat er echt een engel bij me is die zich aan me voorstelt. Ik weet ook niet zeker of ik het goed gehoord heb. Het kan niet waar zijn. Er is niet echt een engel in mijn slaapkamer die tot mij spreekt ... toch? Engelen en beschermengelen horen in verhalen en in liedjes en gedichten.

‘Ik ben het, Orion,’ zegt de engel nogmaals, alsof ik zou moeten weten wie hij of zij is.

Ik schud mijn hoofd, ik heb geen herinnering aan een engel die bij me is. Ik graaf in mijn geheugen, maar er komt niets naar boven. Een engel? Ik weet niet of mijn geest een grapje met me uithaalt, maar ergens denk ik van niet. ‘Hoe weet ik dat je echt een engel bent?’, vraag ik mezelf af. Orion reageert hierop en vertelt dat er altijd engelen bij mij zijn geweest. Alle ongemak valt plotseling weg en praten met de engel voelt niet vreemd of raar. Mijn hoofd hoort, mijn hand schrijft en mijn hart vult zich met een grenzeloos vertrouwen. Ik weet niet of Orion een hij of een zij is, en omdat ik het niet durf te vragen, beschouw ik engel Orion als een hij.

Orion vraagt naar momenten uit mijn jonge jaren en verwijst naar moeilijke en bijzondere periodes in

mijn leven. Uit het niets komen in mijn geestesoog herinneringen in beeld, die ook ineens weer verdwijnen. Als jong volwassene kwam ik voor grote uitdagingen te staan. In het leven ben ik met enige regelmaat knock-out geslagen, maar er waren altijd handen die me overeind hielpen. Nu zit ik op de rand van mijn bed te praten met een engel die mij laat terugblikken op achterliggende jaren. Mooie gebeurtenissen uit mijn jeugd komen naar boven. Ik voel diep weggestopte pijn uit het verleden wegvloeien uit mijn herinnering en lichaam. Wat zwart en donker was, krijgt een heldere kleur voordat het oplost in het niets. Dit zou vreemd of beangstigend kunnen zijn, maar dat is het niet. Integendeel. Het voelt heel natuurlijk totdat de magische energie afneemt, en de kamer weer gewoon mijn kamer is.

Voorzichtig open ik mijn ogen en kijk om me heen, zoekend naar bewijsmateriaal. Niets wijst op hemels bezoek. Op mijn schoot ligt het notitieboek vol woorden in een handschrift dat niet het mijne is. Bang om de magie te verbreken, blijf ik een tijdje zitten. Het wonderbaarlijke moment is echter voorbij. Alles in de kamer is nog zoals het was. Ik staar naar mezelf in de spiegel naast mijn bed. Uiterlijk ben ik onveranderd, al zal ik innerlijk na deze ervaring nooit meer dezelfde zijn. Wat is er in hemelsnaam zojuist gebeurd? Het ene moment zit ik te mediteren en het volgende moment ben ik in gesprek met een engel. Ik lees terug wat mijn hand heeft opgeschreven en weet dat ik een levensveranderende ervaring heb gehad. Verleden en toekomst hebben zich zojuist aan mij geopenbaard.

De rest van de dag verloopt normaal. Ik doe wat ik altijd doe en ben wie ik altijd ben geweest. Toch is er iets wezenlijk veranderd en ik voel een sereniteit zoals ik niet eerder heb ervaren. Rico, mijn trouwe maatje, lijkt het ook te voelen. Hij dribbelt achter me aan door de kamer en zodra ik zit, springt hij op mijn schoot en nestelt zich tevreden tegen me aan.

De volgende dag hoop ik dat Orion weer verschijnt, want ik heb een heleboel vragen. Met enige moeite weet ik met mijn ademhaling de onrust die ik voel te verdrijven om te mediteren. Pas aan het eind van de meditatie merk ik hoe energie de ruimte om me heen opvult. Het voelt anders, rustiger. Ik ervaar een verbinding met mijn gedachten en glimlach.

‘Orion?’ vraag ik aarzelend.

‘Nee,’ zegt een onbekende stem. ‘Ik ben het, Zuriël.’

Ik verslik me bijna. Als ik gisteren al verbaasd was, ben ik nu verbijsterd. Nog een engel? Hoe kan ik dit niet hebben geweten? Ook deze engel laat mij terugblikken en met name op situaties die toen niet relevant leken, maar blijkbaar wel van betekenis waren. Ik kan niet anders dan met andere ogen kijken naar ervaringen uit het verleden en de rol die sommige mensen daarin hebben gespeeld. Zo ontdek ik welke ervaringen ik ongemerkt heb opgedaan en de daarbij behorende levensles. Niet eerder heb ik zo op mijn leven teruggekeken omdat er teveel pijnlijke ervaringen zijn geweest. Door er nu met Zuriël over te praten voelt het niet meer zwaar en intens. Hoe kan het dat wat zich zo lang gevangen heeft gezet in mijn geest en hart vloeibaar wordt en wegstroomt? Ik voel me onmiddellijk veilig bij Zuriël. Deze ontmoeting markeert een nieuwe fase in mijn leven met engelen en leiding vanuit het universum. Nooit had ik kunnen denken dat ik open zou staan voor wat ik eerder als zweverig zou hebben afgedaan. Ik besef dat alles volgens een Goddelijk Plan verloopt, want mijn spirituele ik laat zich niet langer ontkennen.

*Liefde is durven geloven dat jij bent wie je bent
en het verlangen om dat weten uit te stralen.*